

3. Spre ajutor:

Privilegii și responsabilități

(Capitolul 2,13-3,18)

Capitolul 3 versetul 1: *»Încolo, fraților, rugați-vă pentru noi, ca să se răspândească și să fie preamărit Cuvântul Domnului, cum este și la voi.«*

»Încolo, fraților«, inițiază sfârșitul gândurilor lui Pavel. Nicidecum nu este un indiciu că ceea ce urmează de acum încolo ar fi mai puțin important. Fără îndoială trebuie să fi impresionat profund pe credincioșii din Tesalonic, ca în felul acesta să primească o imagine despre ceea ce simțea acest om al lui Dumnezeu. El se știe strâns legat de prietenii lui din Tesalonic. El li se adresează din nou ca »frați« și se încredințează pe sine și pe prietenii lui rugăciunilor credincioșilor. Harul leagă inimile credincioșilor în Domnul Isus una de alta, așa că noi nu numai ne iubim, ci noi și exprimăm această dragoste, prin aceea că ne rugăm unii pentru alții.

Constatăm aici o relație reciprocă în privința rugăciunii. Pavel s-a rugat și a mulțumit pentru credincioșii din Tesalonic, și ei s-au rugat pentru el. Tot așa este și astăzi. Fiecare din noi are nevoie de rugăciunile fraților și surorilor noastre pentru lucrarea pe care el a primit-o de la Domnul.

Nici un slujitor al Domnului nu este așa de mare, ca să poată face lucrarea sa fără rugăciunile fraților și surorilor. Nici Pavel nu face excepție în privința aceasta, și el știa aceasta foarte bine. El era un bărbat căruia i-au fost încredințate cele mai înalte adevăruri, care avea o înțelegere profundă a tainelor lui Dumnezeu și care lucra cu hărnicie și devotament în lucrarea Domnului. Potrivit cu Galateni 1,1 el nu a primit funcția de apostol de la oameni, ci »prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl«. Potrivit cu Faptele Apostolilor 9,15 el era un vas ales de Însuși Dumnezeu spre mărturie, și credincioșilor din Tesalonic le putea scrie că el »a fost aprobat de Dumnezeu ca să i se încredințeze Evanghelia« (1 Tesaloniceni 2,4). El a fost deci chemat de Dumnezeu și dovedit de Dumnezeu ca fiind corespunzător. Avea el nevoie să roage pe frați și pe surori să se roage pentru el? Da! Pavel trăia în puterea lui Dumnezeu și cu toate acestea simțea necesitatea să fie purtat în rugăciune – desigur uneori rugăciuni slabe - de frații și surorile lui în lucrare.

Ca și în alte locuri (de exemplu în Efeseni 6,19; Romani 15,30-32; Coloseni 4,3) Pavel roagă pe frații și surorile lui nu numai simplu să se roage, ci el spune și pentru ce să se roage. Pe primul loc stătea lucrarea lui Dumnezeu. El vrea »să se răspândească și să fie preamărit Cuvântul Domnului«. Este deci vorba de urgența vestirii Evangheliei. Cuvântul Domnului poate să progreseze numai atunci, aceasta înseamnă să se răspândească și să fie primit, când noi însoțim lucrarea cu rugăciune.

Și astăzi este o chestiune importantă să răspândim Evanghelia. Nu toți au darul unui evanghelist, însă fiecare are misiunea să lupte în rugăciune împreună cu aceia care stau în primele rânduri și vestesc Evanghelia. Noi nu ne îndoim de faptul că noi trăim în ultimele zile. De aceea vestirii Evangheliei îi revine o însemnătate centrală în viața noastră și legat de aceasta rugăciunile. Individual și în comun putem să ne rugăm pentru misionari, evangheliști și pentru alți frați și alte surori, care au pe inimă în mod deosebit vestirea vestei bune. Astfel de rugăciuni nu trebuie să se limiteze la rugăminți „generale”, ci pot fi foarte concrete și referitoare la persoane.

»Cuvântul Domnului« trebuie să se răspândească și să fie preamărit. Să observăm că aici nu este numit »Cuvântul lui Dumnezeu«, ci »Cuvântul Domnului«. Această expresie, care în Vechiul Testament este folosită de mai mult de 200 de ori, se întâlnește rar în Noul Testament. În Faptele Apostolilor 11,16 și 20,35 se amintește prin aceasta de cuvintele pe care le-a rostit pe pământ Domnul Isus ca Om. În 1 Petru 1,25 se face referire la un loc din Vechiul Testament. În mod deosebit în cartea Faptele Apostolilor Evanghelia este denumită »Cuvântul Domnului« (capitolul 8,25; 13,48.49; 15,35; 15,36; 16,32; 19,10). Și în prima scrisoare este folosit în acest sens (1

Tesaloniceni 1,8), așa că nu poate fi nici o îndoială că în versetul nostru noi trebuie să ne gândim în primul rând la Evanghelia. Prin aceasta desigur nicidecum nu este exclus ca noi să ne rugăm și pentru păstori și învățători.

Cuvântul Domnului este deci comparat cu un concurent la alergări, care pe pistă are în vedere ținta sa. Un tablou asemănător este folosit deja în Vechiul Testament, unde se spune despre Cuvântul lui Dumnezeu: »Cuvântul Lui aleargă cu iuțeală« (Psalm 147,15). Este vorba de răspândirea mesajului. Cuvântul Domnului aleargă de regulă repede. Dar dacă este împiedicat în răspândirea Sa, atunci aceasta nu este din cauza Cuvântului, ci din cauza noastră, care trebuie să transmitem mai departe mesajul. »Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat« (2 Timotei 2,9). Obstacole pot apare din cauza noastră. Noi putem opri Cuvântul în răspândirea Lui, noi putem chiar »să vorbim de rău« Cuvântul (Tit 2,5), ceea ce este exact contrariul a ceea ce găsim aici.

Cuvântul trebuie nu numai să fie răspândit, ci și »preamărit«. Preamărit înseamnă și „încununat”. Dacă Cuvântul Domnului Și-a atins ținta, adică dacă un om a ajuns la credință, atunci el este »preamărit« sau »încununat«. În acest sens citim de exemplu în Faptele Apostolilor 13,48: »Cei dintre neamuri se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei care erau rânduiți pentru viața veșnică au crezut.« Acolo unde Cuvântul devine vizibil în slava Sa, Dumnezeu este glorificat și se vede ceva din frumusețea Domnului Isus.

Remarca finală »cum este și la voi« ne face să ne gândim la o acțiune care se repetă mereu. Se poate compara cu alergarea la ștafetă, unde ștabela este mereu dată mai departe. În felul acesta Cuvântul – ca o ștafetă – este primit și dat mai departe și poate „alerga”. La credincioșii din Tesalonic a fost așa (compară cu 1 Tesaloniceni 1,6-10). Cuvântul Domnului a răsunat de la ei. Cum stau lucrurile la noi astăzi? Noi trăim în țări în care avem libertatea să lăsăm Cuvântul Domnului să alerge. Obstacolele le creăm noi înșine.

Versetul 2 »... și să fim scăpați de oamenii vicleni și răi; căci nu toți au credința.«

Aici urmează partea a doua a dorinței lui Pavel. Oameni răi și vicleni au încercat atunci să aducă pagube mărturiei creștine, și ei o fac și astăzi. Atunci au fost în primul rând iudeii, care erau dușmanii cei mai înverșunați ai Evangheliei și prin aceasta și ai lui Pavel. El a avut mult de suferit din partea concetățenilor lui. Credincioșii din Tesalonic au simțit împreună cu el când el a fost la ei. În prima sa scrisoare el scrie despre aceasta (1 Tesaloniceni 2,15.16). Apoi au venit tot mai mulți împotriviți din creștinismul însăși. Și astăzi fără îndoială cei mai mari dușmani ai Evangheliei trebuie căutați în creștinătatea însăși. Sunt oameni, care sub masca de a fi creștini s-au strecurat ca să facă lucrarea lor de distrugere. Punctul culminant al acestei evoluții l-a descris Pavel detaliat în capitolul doi.

Nu este nici o îndoială că acești împotriviți sunt oameni necredincioși. Motivația este: »Căci nu toți au credința«. S-ar mai putea spune: „Căci nu toți sunt fideli”. Fidelitatea (credincioșia) și credința sunt exprimate în limba greacă printr-un singur cuvânt. Dacă se traduce prin „credincioșie” atunci rezultă un contrast remarcabil față de afirmația versetului al treilea, unde citim că Domnul este credincios. Necredincioșia acestor oameni stă în opoziție cu credincioșia Domnului. Ei se declară de partea creștinismului, dar nu sunt veritabili, nu sunt credincioși. Dimpotrivă, ei luptă împotriva adevărului și încearcă să împiedice pe alții să primească adevărul. De aceea ei sunt numiți »vicleni« și »răi«. Cuvântul viclean arată spre ceea ce fac ei, cuvântul rău ne face să ne gândim la caracterul lor.

Pavel voia să fie »scăpat« de aceștia. Aici avem un indiciu clar că salvarea nu are neapărat a face cu veșnicia. Salvarea înseamnă în sensul cel mai larg eliberarea dintr-un pericol. Aici este vorba de salvarea de care și noi avem parte în viața zilnică și nu are nimic a face cu veșnicia. Noul Testament ne arată salvarea sub un aspect al trecutului (noi am fost eliberați, de exemplu Coloseni 1,13), sub aspect al viitorului (noi vom fi salvați, de exemplu Filipeni 3,20), dar și sub aspect de prezent (noi

suntem salvați zilnic din pericolele care ne amenință, de exemplu Romani 5,10; Evrei 7,25). Despre acest ultim aspect este vorba aici.

Versetul 3: »Credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de cel rău.«

Din nou atenția destinatarilor scrisorii este îndreptată de la ceea ce ar putea să-i descurajeze spre Domnul și credințioșii Sa. Noi suntem mai mult sau mai puțin obișnuiți cu afirmația epistolei către Timotei, unde Pavel spune: »Dacă suntem necredincioși, El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși.« (2 Timotei 2,13) Aceasta nu vrea să spună că noi nu ne putem aștepta la credințioșia Domnului față de noi, dacă noi suntem necredincioși. Nu, El rămâne credincios în Sine Însuși, deoarece El nu se poate tăgădui pe Sine Însuși. Însă aici este un alt gând. Aici aducerea aminte de credințioșia Domnului trebuie să încurajeze și să mângâie. Noi ne depărtăm de cei care sunt necredincioși și care vor să aducă pagubă lucrării Domnului, și venim la Acela care este credincios, la Domnul nostru. În dragostea și sentimentul Lui El rămâne totdeauna credincios față de noi, și atunci când sunt oameni răi și vicleni, care apar ca împotriviți.

»A întări« este aceeași expresie ca și în capitolul 2,17. În timp ce acolo era o rugăciune, aici vedem împlinirea ei. Aparține credințioșiei Domnului, ca El să ne întărească și să ne păzească. Paza despre care este vorba aici este în strânsă legătură cu salvarea amintită în versetul anterior. Aici ea este adusă în legătură cu »cel rău«. Răul poate fi înțeles atât cu privire la persoane, cât și la lucruri. Satan însuși este cel rău (Efeseni 6,16), și noi avem nevoie să fim păziți de către un Domn credincios de acest dușman. Dar sunt și oameni răi (compară de exemplu versetul 2), care ne fac rău și de aceștia noi trebuie să fim păziți. Desigur este și „răul” în sensul cel mai general. Noi suntem de exemplu atenționați: »fie-vă groază de rău« (Romani 12,9). Și aici avem nevoie de păzire, căci răul ne înconjoară ca aerul.

Pavel a făcut experiențe cu amenințarea venită de la cel rău. Dar el a cunoscut și singurul izvor de ajutor, care i-a stat lui și care ne stă și nouă la dispoziție: credințioșia Domnului său. Chiar dacă credințioșia noastră este mică, credințioșia Lui nu încetează niciodată. Indiferent, dacă oamenii din jur umblă indiferenți încoace și încolo sau luptă cu o ură fanatică împotriva Evangheliei, izvorul nostru de ajutor și de putere rămâne nezguduit: credințioșia Domnului nostru. În Apocalipsa 19,11 credințioșia Lui este așa de strâns legată cu credințioșia, că Numele Lui este numit »Cel Credincios«.

În prima scrisoare Pavel a amintit credințioșilor din Tesalonic de credințioșia lui Dumnezeu: »Cel care va chemat este credincios și va face lucrul acesta« (1 Tesaloniceni 5,24). Aici în a doua scrisoare stă Domnul pe prim plan și de aceea este un indiciu spre credințioșia Lui.

Versetul 4: »Cu privire la voi, avem încredere în Domnul că faceți și veți face ce vă poruncim.«

După referirea la credințioșia Domnului vine acum un apel înnoit cu privire la responsabilitatea destinatarilor scrisorii. Felul Lui de a proceda cu noi nu înlătură niciodată responsabilitatea noastră. Partea Domnului este să ne păzească, și El ne păzește, dar este și partea responsabilității noastre de a asculta de El. Noi trebuie să învățăm să diferențiem aceste două laturi, fără însă să le despărțim una de alta.

Ascultarea de poruncile Domnului este și pentru noi astăzi o chestiune foarte actuală. Noi trăim într-un timp și o societate în care ascultarea pare să devină tot mai mult un cuvânt străin. Pentru noi aceasta trebuie să fie altfel. Ascultarea este o dovadă a dragostei noastre pentru Domnul. Prin aceasta El nu pune o povară grea asupra noastră. Căci noi acum »am ascultat din inimă« de dreptarul învățării pe care am primit-o (Romani 6,17). Dumnezeu ne-a dat o natură care cu plăcere, adică din inimă, împlinește poruncile Lui, așa cum pentru Domnul Isus era o bucurie să facă voia Dumnezeului Său (Psalm 40,8). El Însuși spune: »Jugul meu este bun și sarcina Mea este

ușoară» (Matei 11,30). S-a exprimat deja în felul acesta: „Ascultarea de Hristos este legea libertății.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians)

În ascultarea de El este și pentru noi – în responsabilitatea noastră – taina păzirii noastre și a păcii noastre.

Ne vom întreba probabil la ce porunci se referă concret Pavel aici. În prima scrisoare a vorbit despre porunci pe care el li le-a dat prin Domnul Isus în prima sa vizită în Tesalonic (capitolul 4,2). Deci nu erau porunci samavolnice din partea lui, ci el le-a dat prin Domnul Isus. În 1 Tesaloniceni 4,11 el vorbește încă o dată despre porunci și concretizează la ce se referă. Ei ar trebui să-și vadă de treburi și să lucreze cu mâinile proprii, și anume cu scopul de a se purta cuviincios față de cei de afară. Comportarea lor trebuia să fie în concordanță cu mărturia lor.

Dacă aceste două locuri le punem în legătură cu versetul nostru și cu versetul 6, atunci nu vom greși dacă vom presupune că Pavel se referă la ceea ce el tratează începând cu versetul 6, și anume credințioșia în lucrul zilnic. El îi pregătește pentru un punct important, și el o face prezentând mai întâi credințioșia Domnului și apoi apelează la credințioșia lor proprie.

Felul în care el apelează la responsabilitatea lor este foarte plăcut: »Cu privire la voi, avem încredere în Domnul«. Încrederea lui nu se baza pe firea pământească (carne), ci pe Domnul. Tot binele lucrat în credincios vine de la Domnul, și nu de la el însuși. Pavel putea să vorbească despre această încredere chiar și față de credincioșii din Galatia: »Eu, cu privire la voi, am în Domnul încrederea că nu gândiți altfel.« (Galateni 5,10). Cineva s-a exprimat în felul următor: „Pare să fie clar că expresia »cu privire la voi, avem încredere în Domnul« nu se referă la o anumită stabilitate naturală în caracter, ci la legătura noastră cu Domnul, izvorul suficient al puterii pentru tot poporul Său.” (Hogg/Vine The Epistles to the Thessalonians)

Rămâne pentru noi întrebarea practică, dacă și noi în conviețuirea noastră ca frați și surori avem această încredere în Domnul unii față de alții, sau relațiile noastre sunt caracterizate de neîncredere.

Versetul 5: »Și Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos.«

Iarăși credincioșii din Tesalonic sunt călăuziți spre Domnul și spre lucrarea Lui, și din nou este vorba de inimile noastre (compară cu capitolul 2,17). Dragostea lui Dumnezeu și răbdarea lui Hristos nu le cuprindem cu mintea noastră sau cu aptitudinile noastre, ci numai cu inima. Dacă inima bate pentru El, atunci El poate să ne arate dragostea lui Dumnezeu și propria Lui răbdare. „A îndrepta” înseamnă și a netezi, adică a da la o parte toate obstacolele din cale. Tot ce în viața noastră practică ar putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu și de răbdarea lui Hristos trebuie dat la o parte prin Domnul.

Este o realitate că noi suntem iubiți de Dumnezeu, Tatăl nostru (capitolul 2,16), dar alta este ca în viața noastră zilnică inimile noastre să fie îndreptate spre dragostea lui Dumnezeu. Iuda scrie: »țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu« (Iuda 21). Aceasta ne face să ne gândim la responsabilitatea noastră. Dar aici nu este partea noastră, ci partea Domnului. El vrea să ne îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu. Putem să întrebuițăm această afirmație în trei direcții. Ea poate însemna în primul rând, ca dragostea credincioșilor față de Dumnezeu trebuie să se mărească. În al doilea rând ne putem gândi, ca noi să ne iubim unii pe alții după măsura dragostei lui Dumnezeu pentru noi, și în al treilea rând gândurile noastre sunt îndreptate ca noi să cunoaștem mai bine dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Contextul pare să clarifice că Pavel s-a gândit probabil la al treilea aspect, cu toate că celelalte sunt de nedespărțit de acesta.

Dacă avem un simțământ profund al dragostei lui Dumnezeu pentru noi, atunci urmarea va fi că noi Îl iubim mai mult și de asemenea și pe aceia care sunt născuți din El. Aici nu este vorba atât de mult de dragostea lui Dumnezeu care a fost turnată în inimile noastre (Romani 5,5), ci noi suntem îndreptați spre Dumnezeu Însuși, care este un Dumnezeu al dragostei. Noi avem nevoie să fim mereu consolidați în faptul că Dumnezeul nostru este dragoste. Această dragoste nu ne părăsește

niciodată. Dragostea a venit de la Dumnezeu în inimile noastre, dar inimile noastre sunt totodată îndreptate mereu prin dragoste spre El și atrase spre El. Dumnezeu este de partea noastră. Dragostea Lui ne protejează, așa că nimeni și nimic nu ne poate produce pagubă.

Și răbdarea lui Hristos poate conduce spre trei gânduri diferite. Ea ar putea în primul rând să însemne, ca noi să așteptăm cu răbdare pe Hristos, ca revine să ne ia la Sine. În al doilea rând poate fi un indiciu, să avem răbdare în încercările și necazurile noastre, așa cum Hristos a răbdat atunci când El a fost ca Om aici pe pământ. În al treilea rând răbdarea lui Hristos ne face să ne gândim că Hristos așteaptă acum în cer cu răbdare ca să ia la Sine pe mireasa Sa și după aceea să întemeieze pe pământ Împărăția Sa. Și aici din context pare ca al treilea aspect să fie cel corect. Epistola către Evrei ne spune categoric, că Hristos așteaptă acum »ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor« (Evrei 10,13).

Credincioșii din Tesalonic au pierdut din vedere nădejdea, chiar dacă răbdarea era prezentă (capitolul 1,4). Dar această răbdare nu era răbdarea lui Hristos. Răbdarea lui Hristos nu este simpla putere de a rezista în situații grele și de a le suporta. Desigur acest gând nu se poate respinge în totalitate, dar în cer nu mai sunt situații grele. Și totuși se vorbește despre »răbdarea lui Hristos«. În scrisoarea deschisă adresată bisericii din Filadelfia Domnul amintește chiar »cuvântul răbdării Mele« (Apocalipsa 3,10). Hristos rabdă în cer, și aceasta fără ca acolo să fie situații grele sau prigoane. Răbdarea Lui este, că El așteaptă de aproape 2000 de ani până va veni momentul venirii Sale, ca să ia mireasa Sa acasă și apoi să primească drepturile Sale pe acest pământ, care cândva L-a lepădat. Răbdarea Lui este dorința fierbinte după ziua nunții și a Împărăției.

Așteptăm noi așa pe Hristos, unirea cu Mirele nostru? Nu sunt deseori situațiile grele de natură diferită cele care trezesc și întăresc dorul și râvna după El? Desigur aceasta nu este greșit în sine însuși, dar motivul suprem pentru a-L aștepta nu trebuie să conștie în împrejurări, ci în dragostea pentru El. Această răbdare trebuie să ne caracterizeze, aceasta înseamnă că noi trebuie să fim conștienți în fiecare moment al vieții noastre că El va reveni curând. Hristos nu întrerupe dorul Său nici o clipă, și nici noi nu trebuie s-o facem.

Putem din acest verset să facem ușor o legătură cu afirmația din prima scrisoare, unde credincioșilor din Tesalonic li se dă mărturia că ei slujeau lui Dumnezeu și așteptau pe Fiul Său din ceruri (1 Tesaloniceni 1,9.10). Aici lor li se amintește din nou de Dumnezeu și de Fiul Său. Gândul la dragostea lui Dumnezeu și gândul la Împărăția Sa ar trebui să-i motiveze, pe ei și pe noi, să-I slujim mai departe, să-L așteptăm intens și cu aceeași răbdare să vină din ceruri.

Versetul 6: »În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă feriți de oricare frate care umblă în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi.«

La sfârșitul scrisorii se vorbește despre comportarea greșită a unor frați din Tesalonic, care trăiesc în neorânduială. Nu erau numai pericole venite din afară prin învățătură falsă, ci erau pericole și dinăuntru. Este foarte probabil ca între cele două probleme să fi existat o legătură, căci învățătura falsă este totdeauna urmată un stil de viață fals.

Tocmai cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic arată foarte clar legătura și relația între învățătura cu privire la venirea Domnului și umblarea noastră practică. De aceea este și pentru noi așa de important să înțelegem corect gândul referitor la venirea Domnului. Nicidecum nu este o „discuție teologică”, ci are direct a face cu practica vieții. Amănuntele cu care Pavel tratează problemele ivite arată ce importanță acordă el problemei legate de umblarea în neorânduială. Tratarea acestei teme ocupă un spațiu important în toată scrisoarea și de aceea nu trebuie desconsiderată nici de noi.

Pavel li se adresează din nou ca frați, dar are o poruncă pentru ei (ca și în versetul 4). El se referă din nou la învățăturile pe care el le-a dat cu altă ocazie credincioșilor din Tesalonic. Deci problema nu le era complet necunoscută. Ei au fost solicitați și în prima scrisoare să mustre pe cei care trăiesc în neorânduială (1 Tesaloniceni 5,14). Cu această ocazie Pavel nu se referă la autoritatea lui

apostolică, pe care fără îndoială o avea (compară de exemplu cu Filimon 8), ci el se referă la autoritatea supremă, la autoritatea Domnului. El spune: »în Numele Domnului nostru Isus Hristos«. Numirea completă a Numelui Său ne face să ne gândim că El este autoritatea cea mai mare, care există. Din acest motiv fără îndoială îndemnul de aici este mult mai important decât cel din prima scrisoare. Evident ei nu au ascultat de îndemnul de a muștra pe cei care trăiesc în neorânduială, așa că Pavel trebuie acum să vorbească despre disciplinare, căci ferirea de ei este o formă de disciplinare. Din aceasta deducem pentru noi principiul important că orice disciplinare trebuie să fie precedată de corectare, îndemn și atenționare. Noi trebuie să ne ostenim în dragoste, înainte de a disciplina.

Felul în care Pavel pune în discuție tema, referindu-se la autoritatea Domnului Isus Însuși, permite să se tragă concluzia că neorânduiala la unii frați și unele surori nu a fost numai urmarea unei euforii în legătură cu venirea Domnului. În prima scrisoare s-ar putea să fie așa, dar aici este o generală comportare greșită, a cărei cauză era pe deplin în învățătura conștient falsă adusă de ademenitori. Desigur trebuie să ținem seama de situația dificilă a credincioșilor din Tesalonic, în care ei se aflau. Cu toate acestea comportarea unora nu era în ordine și de aceea Pavel trebuia să-i învețe pe ceilalți cum trebuie să se comporte.

Rămân de clarificat cele două întrebări; ce este umblarea în neorânduială și ce înseamnă să se ferească.

În primul rând trebuie amintit, că apostolul Pavel nu vorbește aici despre unul „rău”, așa cum face în 1 Corinteni 5,13. Aceasta este important de reținut pentru interpretarea corectă a versetelor care urmează. Aici nu avem a face cu întrebarea referitoare la excluderea de la părtășia de la masa Domnului. Cuvântul grecesc pentru „neorânduială”, care este folosit numai în cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic, este preluat din limbajul militar și inițial însemna că cineva nu mărșăluia în cadență. Este deci o comportare care nu corespunde cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Numai gândurile Lui pot fii liniile călăuzitoare și norma de conduită pentru umblarea noastră.

Desigur credincioșii sunt în sine foarte diferiți și aceasta are voie să devină vizibil, însă noi toți trăim conform cu aceleași principii – și aceasta trebuie să se vadă. Etalonul este deci ordinea biblică. Ordinea poate fi marcată de tradiții și de concepții culturale. În sine, aceasta nu trebuie neapărat să fie greșit, dar decisiv este orientarea după ordinea dumnezeiască. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii (1 Corinteni 14,33). Concret aici este vorba de ascultarea de Cuvântul Său. Întrebarea este, cum transpunem noi învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu în viața noastră.

O umblare în neorânduială condiționează neregularități în comportarea noastră. Ea poate foarte general să aibă înfățișări foarte diferite, dar atenționarea lui Pavel aici include faptul că neorânduiala credincioșilor din Tesalonic a devenit vizibilă în afară și probabil a provocat chiar poticnire oamenilor lumii și prin aceasta a adus pagubă mărturiei. Versetele următoare (în mod foarte deosebit versetul 10) ne arată ce înseamnă în locul acesta o umblare în neorânduială, și anume, unii din credincioșii din Tesalonic nu mai voiau să lucreze, ci trăiau pe cheltuielile altora. Despre astfel de frați și surori este foarte concret vorba aici.

Solicitarea adresată celorlalți este să se ferească (să se retragă) de cei care umblă în felul acesta. Cuvântul grecesc pentru a se feri s-a folosit inițial pentru descrierea facerii sul a pânzelor unei corăbii. Înseamnă foarte clar să te distanțezi de aceia care duc un stil de viață în neorânduială, și să nu faci nici un lucru împreună cu ei. În epistola către Romani 16,17 suntem solicitați să ne depărtăm de aceia care provocă scindări și tulburări. Expresia »să te ferești” este mai ușoară decât expresia „să te depărtezi”, este însă orientată în direcție asemănătoare. Se pune întrebarea dacă „a se feri” merge atât de departe ca în versetul 14, unde citim „să nu ai nici un fel de legături”.

Este posibil ca în versetul 14 să avem o altă treaptă de disciplinare. În orice caz este clar că „a se feri” nu înseamnă că persoana respectivă trebuie exclusă de la părtășia privilegiilor credincioșilor. Ea nu înseamnă nici să nu primești pe cineva în casă și să nu-l saluți, ca în 2 Ioan 10. În epistola a

doua a lui Ioan este vorba în primul rând de oameni necredincioși, și în al doilea rând de învățături străine. Aici este vorba de credincioși – respectivul este numit categoric frate – și de umblarea în neorânduială, și nu de învățături greșite. În nici un caz noi nu vrem să mergem mai departe decât Cuvântul lui Dumnezeu. În orice caz este vorba de a te distanța de comportarea greșită a fratelui. Respectivului trebuie să i se spună foarte clar că ceilalți nu sunt de acord cu comportarea lui și nu vor să meargă cu el pe acest drum greșit.

Versetul 7: »Voi înșivă știți ce trebuie să faceți ca să ne urmați; căci noi n-am umblat în neorânduială între voi.«

»Voi înșivă știți« se referă la o cunoaștere însușită prin observare. Credincioșii din Tesalonic au avut ocazia să observe pe Pavel și însoțitorii lui și au văzut la ei ce trebuiau să facă și ei. Misionarii nu au trăit în neorânduială, ci dimpotrivă ei au fost un model pe care credincioșii din Tesalonic puteau să-l urmeze. În afară de aceasta solicitarea din versetul nostru nu este o simplă recomandare, ci expresia »trebuie« arată o necesitate necondiționată, o obligație vitală.

»Să ne urmați« înseamnă „să lucrați, să acționați în același fel”. Pavel nu prezintă aici o colecție mare de norme cu tot felul de porunci și interdicții posibile, ci el se prezintă pe sine însuși ca model pentru credincioșii din Tesalonic. Și în prima scrisoare – într-un alt context – el a vorbit despre faptul că ei au devenit imitatorii lui și prin aceasta și imitatori ai Domnului (1 Tesaloniceni 1,6). Deci el le-a dat un învățământ intuitiv practic. Cine îl imita pe el, acela imita pe unul care Îl urma pe Hristos. În acest sens el a scris credincioșilor din Corint: »Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos« (1 Corinteni 11,1). În mod deosebit în capitolul al doilea al primei sale scrisori el descrie cum s-a comportat el în mijlocul credincioșilor din Tesalonic și cum această comportare putea să fie model. Nu, comportarea lui nu era în neorânduială, ci dimpotrivă era în concordanță cu învățăturile pe care el li le-a prezentat. Cine poate spune aceasta despre sine însuși?

Versetul 8: »N-am mâncat fără plată pâinea nimănui, ci lucrând din greu și obosindu-ne, am muncit noapte și zi, ca să nu fim povară nimănui dintre voi.«

Pavel și conlucrătorii lui nu voiau să primească nimic gratis. Dimpotrivă, era străduința apostolului să vestească gratis, fără plată, Evanghelia (2 Corinteni 11,7). El se temea că dacă ar fi avut o altă comportare, aceasta ar fi constituit un obstacol în calea mesajului (1 Corinteni 9,12). El voia să evite cu orice preț aceasta. Din acest motiv el și-a câștigat existența prin muncă. El a învățat meșteșugul facerii corturilor (Faptele Apostolilor 18,3) și l-a și practicat, ca să poată vesti gratis Evanghelia. Că această activitate era un »lucru greu și obositor«, putem înțelege foarte bine, căci lucrarea lui de bază consta în lucrarea Domnului. „Lucrul” amintit aici era deci activitatea lui pentru a putea mânca propria pâine, deci să-și câștige existența. El amintește, ca și în prima scrisoare (1 Tesaloniceni 2,9), »noaptea și ziua«. Este clar că noaptea era mai potrivită pentru acest fel de lucru, deoarece în timpul zilei el vestea Evanghelia și lucra printre credincioși.

Pavel s-a comportat așa nu numai față de credincioșii din Tesalonic. Când și-a luat rămas bun de la bătrânii adunării din Efes, îl auzim spunând cuvintele: »N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi înșivă știți că mâinile acestea au lucrat pentru nevoile mele și ale celor care erau cu mine. În toate privințele, v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El Însuși le-a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești.”« (Faptele Apostolilor 20,33-35) Pavel voia mai bine »să lucreze din greu și să se obosească«, decât să fie o »povară« pentru frații și surorile lui.

Versetul 9: »Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înșine un exemplu, ca să ne urmați.«

Pavel vedea un anumit pericol, dacă s-ar fi folosit de ajutorul financiar al fraților și surorilor pentru întreținerea vieții lui. El nu voia să facă aceasta, cu toate că ar fi avut dreptul justificat pentru aceasta. De unde avea el acest drept? El se putea referi la cuvintele Domnului, că un lucrător este vrednic de hrana lui (Matei 10,10; Luca 10,7; compară și cu 1 Timotei 5,17.18). Și în 1 Corinteni 9,4 el pune întrebarea: »N-avem noi dreptul să mâncăm și să bem?« Și mai târziu în același capitol el spune: »Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce vestesc Evanghelia să trăiască din Evangheliie«, dar el adaugă imediat: »dar eu nu m-am folosit de niciunul din aceste lucruri« (1 Corinteni 9,14.15). Această comportare a făcut ca nimeni să nu poată să-i reproșeze ceva. Măinile lui erau curate, motivele lui sincere. Totodată el voia să fie un model pentru alții – și aceasta stă aici pe prim plan. El vedea pericolul că unii din credincioșii din Tesalonic nu mai voiau să lucreze și el poate și astăzi să se prezinte ca model.

Dacă aplicăm acest gând în timpul nostru, atunci este în deplină concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu când frații care lucrează „tot timpul” în lucrarea Domnului trăiesc din ajutorul financiar al fraților și surorilor în mijlocul cărora ei lucrează. Dumnezeu a vrut așa, da, chiar a rânduit. Hotărârea unui frate de a lucra în felul acesta nu este o hotărâre ușoară, și de ea sunt legate și pericole. Desigur un astfel de pas se poate face numai în urma unor exerciții de inimă sincere înaintea Domnului și în încredere în El.

Însă niciodată nu trebuie să se nască gândul că numai frații care au renunțat la lucrarea lor pământească lucrează în lucrarea Domnului. Nu, în primul rând ar trebui ca noi toți »să sporim totdeauna în lucrul Domnului« (1 Corinteni 15,58), și în al doilea rând sunt mulți frați care dedică o mare parte a timpului lor lucrării pentru Domnul, dar care în același timp îngrijesc de propria lor întreținere. Niciunde în Noul Testament nu găsim un indiciu pentru „o societate cu două grupe” de frați, cei care sunt „tot timpul” în lucrarea Domnului și alții care sunt numai „jumătate” din timpul lor în lucrarea Domnului. Sau vrea cineva să spună că Pavel ar fi fost „tot timpul” sau „în totul” în lucrarea Domnului?

Pavel voia să fie un model, el voia să se comporte așa fel ca alții să poată face ca el. El nu a acționat după moto-ul: „Fă ce spun eu”, ci: „Fă ce fac eu”. Este fără îndoială că numai Domnul Isus este modelul desăvârșit. La modelele omenești vom constata nu numai lumină, ci și umbre. Nici un om nu poate fi model în toate, ci totdeauna numai în anumite domenii, chiar dacă apostolul Pavel se aseamăna foarte mult cu Domnul său. Desăvârșire găsim numai la Acela care putea spune: »Învățați de la Mine« și »urmează-Mă«.

Într-adevăr, Dumnezeu ne arată în Noul Testament și modele omenești, și El face aceasta pentru a ne da curaj. În acest sens, de exemplu, apostolul Pavel este un model, dacă este vorba să se prezinte toată mărimea îndurării lui Dumnezeu (1 Timotei 1,16). Credincioșilor din Filipi el se prezintă ca model, când este vorba să urmezi pe Domnul Isus suportând toate consecințele (Filipeni 3,17). Dar și alți frați și alte surori ne sunt prezentate ca model, de exemplu credincioșii din Tesalonic (1 Tesaloniceni 1,6.7) în mărturia lor față de lume, sau prorocii Vechiului Testament în suferințe și răbdarea lor (Iacov 5,10).

Dar Dumnezeu nu ne arată numai modele, pe care noi le putem imita. El ne solicită în trei locuri din Noul Testament să preluăm noi înșine funcția de model. Frații bătrâni sunt îndemnați să fie modele pentru turmă (1 Petru 5,3), așa cum a fost Pavel sau Petru. Lui Tit i se amintește să se prezinte ca model de fapte bune (Tit 2,7) și Timotei trebuia să fie un model pentru credincioși »în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție« (1 Timotei 4,12).

Versetul 10: »Căci atunci când eram la voi, vă porunceam: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.”«

Aici Pavel ajunge să vorbească despre nucleul propriu-zis al neorânduiei. Erau unii între credincioșii din Tesalonic care refuzau să lucreze. Și apostolul le amintește de un principiu foarte simplu și totuși important: cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce. Este ca o ecuație

dumnezeiască: lipsa de voință de a lucra = lipsă de mâncare. Motivele pentru o astfel de concepție la unii credincioși din Tesalonic nu sunt cunoscute exact. Se poate presupune că ar fi fost prima euforie cu privire la revenirea apropiată a Domnului, care a făcut pe unii să renunțe la a lucra.

Un alt motiv ar fi putut fi, că era rezultatul unei învățături greșite. În privința aceasta trebuie să ne gândim că Pavel aici merge înapoi la începuturile primare, la timpul când misionarii au fost în Tesalonic. El le amintește că el i-a învățat deja atunci acest principiu important. Deci ei aveau nu numai modelul lui, ci ei aveau și o poruncă clară în această chestiune. S-au arătat deja atunci primele semne ale unei astfel de concepții? Sau apostolul a rostit preventiv porunca? Nu știm exact. Fapt este că această atitudine de a nu lucra se regăsește mereu în istoria Bisericii. O astfel de concepție este deseori justificată cu argumentul că oamenii sfinți nu trebuie să lucreze pentru pâinea lor zilnică. Oamenii sfinți au alte misiuni. Drept urmare ei lasă pe alții să lucreze pentru ei.

O astfel de atitudine nu corespunde niciodată gândurilor lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu nu este un lucru neînsemnat să ne spună ceva despre întrebările referitoare la lucrul zilnic și să ne dea indicații clare. Nimeni nu este prea sfânt, ca să lucreze. Și sarcinile noastre în profesia noastră, în școală sau acasă le îndeplinim în dăruire pentru Domnul nostru, și noi le îndeplinim cu hărnicie. Din aceasta rezultă că noi de fapt ar trebui să ne îndeplinim mai conștiincioși lucrul nostru zilnic, decât o fac semenii noștri necredincioși.

Cine este deplin conștient de poziția lui înaintea lui Dumnezeu, acela va lucra cu tot mai multă dăruire, fie că este vorba de profesie sau de lucrarea Domnului. Pavel scrie credincioșilor din Colose: »Și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl« (Coloseni 3,17). Noi putem să facem lucrarea noastră așa ca și cum am face-o pentru Domnul nostru, ca și cum El ar fi Stăpânul. Desigur noi ne preocupăm cu lucruri materiale nu din pricina lor – lucrarea noastră nu trebuie să fie un scop în sine și toate celelalte să treacă pe planul secund -, dar noi putem fi deplin conștienți de responsabilitatea, pe care o avem ca creștini, de a face lucrarea pentru Domnul.

În aceste versete este vorba de aceia care nu vor să lucreze, adică de frați și de surori care au concepția de a nu lucra și prin aceasta resping categoric lucrul. Deci acest verset nu se poate aplica la frații și surorile în vârstă și bolnavi sau la aceia care au ajuns șomeri. Desigur – în funcție de natura lucrurilor – în cazurile particulare se poate obișnui cu ajutorul social în așa măsură că există pericolul să nu mai fie dorința de a încerca intensiv să găsești un nou loc de muncă.

Versetul 11: »Auzim însă că unii dintre voi umblă în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri.«

Pavel a auzit ceva despre credincioșii din Tesalonic. Multe din cele care i-au fost relatate aveau însușiri deosebit de pozitive. Despre aceasta el scrie în mod foarte deosebit în primul capitol al primei scrisori. Însă nu i-a rămas tăinuit, că în Tesalonic erau unii care umblau în neorânduială și nu lucrau, ci dimpotrivă se preocupau cu lucruri de nimic. Expresia »auzim însă« nu înseamnă o singură auzire (asemenea unui zvon), ci înseamnă: „căci noi auzim mereu”. Deci aceste cuvinte arată o anumită stare. Nu știm cum au ajuns știrile la Pavel. Dar el era sigur că ele erau adevărate.

Expresia »nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri« este în limba greacă un joc de cuvinte, care cu greu se poate traduce. Cineva redă sensul în felul următor: „Sunt unii care nu sunt harnici, când este vorba de lucrurile lor proprii, dar care dau dovadă de hărnicie mare, când este vorba de lucrurile altora.” (Hogg/Vine The Epistles to the Thessalonians).

Să te ocupi cu lucruri de nimic vrea să spună că te amesteci în lucrurile altora, care nu-l privesc cu nimic pe cel ce se amestecă în ele.

Acest pericol este pentru toți care nu au o activitate regulată, care nu au sarcini permanente. Se vorbește despre tot felul de lucruri, se vorbește despre frați și surori, se vorbește despre lucruri cu care nu ai nimic a face. J. A. Bengel, cunoscutul pietist din landul Württemberg a spus odată: „Inactivitatea (trândăvia) este o țepă a curiozității, căci natura detestă vacuumul.” Realmente un

cuvânt adevărat. Cine nu are nici o preocupare este în pericol mare să se amestece în lucruri care nu-l privesc. Cât necaz nu s-a creat prin aceasta chiar și între credincioși și în adunări, când unii frați și unele surori se amestecă în treburile altora, deoarece ei înșiși nu au ce face. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește foarte sever despre aceste lucruri și noi vrem să nu subapreciem pericolele.

Versetul 12: »Unora ca acestora le poruncim și îi îndemnăm în Domnul Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lor, lucrând în liniște.«

Aceia, care umblă în neorânduială, sunt acum direct apelați. Lor le este adresată o poruncă categorică. Ei înșiși trebuie să îngrijească de întreținerea lor proprie, lucrând în liniște. Numai în felul acesta vor fi în stare să se aprovizioneze și să nu se lase pe seama altora. În comparație cu versetul 6, unde se adresează celorlalți credincioși din Tesalonic, se remarcă două lucruri. În primul rând porunca este însoțită aici de un îndemn, și în al doilea rând porunca și îndemnul de aici nu sunt »în Numele Domnului nostru Isus Hristos«, ci »în Domnul Isus Hristos«. De ce aceste diferențe?

În versetul 6 Pavel era aproape sigur că aceia cărora el li se adresa vor împlini porunca. Această presupunere este confirmată prin versetul 4, unde el exprimă încrederea sa pe care o avea în Domnul față de credincioșii din Tesalonic. În afară de aceasta, până în momentul acesta – în opoziție cu cei cărora el se adresează acum – ei nu se abătuseră de la ce le-a spus el. De aceea nu era nevoie să le dea un îndemn.

În versetul 12 situația este alta. Pe de o parte aici exista o comportare greșită, și pe de altă parte pe baza poruncii date anterior era de imaginat că cei care trăiesc în neorânduială nici de această poruncă nu vor asculta. De aceea el unește porunca cu un îndemn. Deci el intervine nu numai ca unul care vine cu o cerință concretă, ci totodată este sfătuitor și ajutor. El vrea să aducă pe drumul drept pe cei care se abătuseră. Aceasta este totdeauna ținta unui îndemn. Dorința lui era să-i câștige.

Această putere de convingere a dragostei la determinat – călăuzit prin Duhul Sfânt – să nu se refere la »Numele Domnului nostru Isus Hristos«, ci la »Domnul nostru Isus Hristos«. La studiul versetului 6 am văzut că Pavel prin formularea folosită acolo se referă direct la autoritatea cea mai înaltă care poate exista, la autoritatea Domnului.

Aici însă prin cuvintele »în Domnul Isus« el amintește celor care trăiesc în neorânduială de poziția lor în El. Pe baza poziției noastre noi avem o relație directă cu Domnul Isus și o relație între noi. Însă această relație este însoțită de responsabilitate, și despre aceasta este vorba aici. Probabil că noi am fi procedat invers și porunca din versetul 12 am fi adus-o în legătură cu »Numele Domnului nostru Isus Hristos«. Însă înțelepciunea dumnezeiască procedează altfel. Ea așează porunca și îndemnul pe fundamentul poziției noastre comune cu Domnul nostru. Cu siguranță noi putem învăța multe din aceasta în legătura noastră unii cu alții și mai ales cu aceia care în comportarea lor se abat de la principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Porunca și îndemnul sunt: »să-și mănânce pâinea lor, lucrând în liniște.« - »Lucrând în liniște« înseamnă să lucrezi în mod regulat, permanent și statornic. Este exact opusul a ceea ce în versetul 11 era comportarea lor greșită. Ei trebuiau să se preocupe cu lucrurile proprii și să nu se amestece în treburile fraților și surorilor lor. Noi toți purtăm responsabilitatea cu privire la folosirea timpului nostru. Cine nu (mai) are sarcini permanente – oricare ar fi motivele care au condus la aceasta (vârsta, boala, șomajul și altele asemănătoare) -, acela poate să întrebe pe Domnul lui cum poate fi umplut judicios timpul lui liber. Trândăvia este în orice caz un pericol pentru orice om. Aceasta face trecerea directă la versetul următor, care ne arată un principiu important general valabil – rezultat din această situație concretă.

Versetul 13: »Dar voi, fraților, să nu obosiți în facerea binelui.«

Din nou prin adresarea »dar voi, fraților« ne este prezentat un contrast. Credincioșii din Tesalonic nu trebuiau să se lase molipsiți de faptele celor care trăiesc în neorânduială, ci din partea lor nu

numai că trebuiau să-și facă lucrarea, ci ei nu trebuiau să obosească în facerea binelui. Dar ei nu trebuiau să se ridice deasupra acelor care au devenit delăsători în privința aceasta. Totdeauna este pericolul ca noi, atunci când cineva este pe drept muștrat și îndemnat, să devenim închipuiți și să gândim că noi am fi mai buni. Cine din restul credincioșilor din Tesalonic voia să afirme despre sine că niciodată nu a obosit în facerea binelui?

»A obosi« înseamnă și să devii descurajat și epuizat sau să renunți. Totdeauna este pericolul ca să începi ceva iar mai târziu să pierzi energia. În Noul Testament noi suntem solicitați sub diferite forme cu acest cuvânt, să nu obosim și anume:

- în legătură cu rugăciunile noastre (Luca 18,1);
- în legătură cu lucrarea noastră, să vestim Cuvântul în curăție și nefalsificat (2 Corinteni 4,1);
- în legătură cu situațiile grele de natură diferită (2 Corinteni 4,16; Efeseni 3,13);
- în legătură cu facerea binelui (aici; Galateni 6,9).

Locul amintit din epistola către Galateni spune: »Să nu obosim făcând binele, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.« Aici ne este dat un imbold suplimentar deosebit, că Dumnezeu va răsplăti odată orice osteneală în facerea binelui.

A face binele este aici o expresie foarte generală. Acum este vorba nu numai de o lucrare (pe care noi o facem cu credincioșie) dependentă de plată, nu este vorba nici de milostenie, ci de faptul că noi facem ceva fiind convinși că este bine. În Romani 7,21 și 2 Corinteni 13,7 stă »ce este drept« în opoziție cu răul. Iacov scrie: »Deci, cine știe să facă bine și nu-l face, păcătuiește« (Iacov 4,17). Cine nu a fost niciodată nevinovat în această privință?

Versetul 14: »Și dacă cineva n-ascultă ce spunem noi în această epistolă, pe acela să vi-l însemnați și să nu aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine.«

Pavel vorbește acum din nou de cazul acelor care nu numai că umblă în neorânduială, ci și de faptul că ei nu voiau să asculte de cuvintele și de poruncile din această scrisoare. Aici este deci clar vorba de neascultare, de o respingere conștientă a ceea ce Pavel a spus împluternicit fiind de Dumnezeu. Neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu nu este nicidecum o bagatelă, ci o contravenție gravă. Să nu gândim ușuratic în privința aceasta. Neascultarea devine și mai gravă când cineva cu toate îndemnurile primite ține cu tărie la propriile gânduri și se împotrivesc vizibil rânduielilor lui Dumnezeu.

O astfel de persoană trebuie »însemnată«. Vine momentul când nu mai este cerută răbdarea și noi suntem solicitați să acționăm, și când devine clar că ceilalți nu se pot nici face una cu comportarea respectivului și nici nu sunt de acord cu ea. Cuvântul grecesc pentru »a însemna« se întâlnește în Noul Testament numai în locul acesta. Din acest motiv este greu să redăm exact despre ce este vorba aici. Nici acțiunea de însemnare nu este descrisă în alte locuri din Noul Testament, așa că noi trebuie să fim prudenți în interpretare.

În scrierile din antichitate acest cuvânt a fost folosit pentru o semnătură, un indiciu sau un semn caracteristic pentru identificarea unei persoane. Din aceasta se poate deduce că prin »a însemna« se înțelege o marcă sau înștiințare publică despre o persoană care nu vrea să renunțe la comportarea ei în neorânduială. Cu alte cuvinte, se arată clar public că persoana respectivă se comportă în neorânduială. Nu se spune cum exact trebuie să aibă loc aceasta. Unii văd aici mai mult o responsabilitate personală a fiecărui frate și a fiecărei surori în parte, alții înțeleg o acțiune din partea adunării. Rămâne de asemenea o întrebare fără răspuns, dacă »însemnarea« trebuie să aibă sau nu loc în strângerile laolaltă. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu ne dă aici nici un fel de detalii, nici noi nu vrem să facem speculații. Dacă un astfel de caz are loc astăzi, cu siguranță avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt, ca să cunoaștem ce este corect și să acționăm corect.

Fapt este că în continuare noi nu mai putem avea nici un fel de legături cu el. Aceasta înseamnă: „nu vă uniți cu el” sau „nu vă amestecați cu el”. Repetăm încă o dată, că aici nu este vorba de excluderea de la părtășia la masa Domnului. Remarcabil este însă, că urmarea »să n-aveți nici un fel

de legături cu el« poate fi comparată cu aceea a unei excluderi. Același cuvânt grecesc este folosit în 1 Corinteni 5,9-11 (nici un fel de legături cu curvarii și cu cei excluși). Însă acolo în cazul unei excluderi se adaugă: »cu un astfel de om nici să nu mâncați împreună«. Acest indiciu lipsește aici, și cu siguranță nu fără motiv.

Să nu ai nici un fel de legături înseamnă deci în capitolul nostru întreruperea relațiilor sociale cu un astfel de om. Noi putem vorbi cu el, dar nu putem avea relații normale de prietenie și încredere. Respectivul trebuie să observe clar că comportarea lui stă evident în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și că ceilalți nu sunt de acord cu aceasta. Categoriec nu este o excludere de la părtășia la masa Domnului. Aceasta o arată clar și versetul 15, unde se spune, că un astfel de om trebuie muștrat ca pe un frate.

Ținta acestei acțiuni este clar schițată: »... ca să-i fie rușine.«. Aici nu este vorba de a mătura aluatul. De asemenea lipsește și indiciul că puțin aluat dospește toată plămădeala (1 Corinteni 5,6.7). O excludere are, pe lângă faptul că respectivul trebuie muștrat, și efectul curățirii celorlalți, cu care el a frânt pâinea. El trebuie să fie »rușinat«. Prin aceasta se înțelege o schimbare a atitudinii inimii care într-o astfel de comportare greșită este premisa necondiționată pentru o schimbare și reabilitare.

Versetul 15: »Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate.«

Noi nu avem a face cu un dușman, și nici cu unul care este „afară”, ca în cazul unei excluderi. Nu, apostolul se referă categoriec la faptul că un astfel de om trebuie muștrat ca pe un frate. Sentimente de ură și dușmănie sunt tot așa de ne la locul lor ca și gândurile de mândrie și aroganță. Dacă are loc un caz ca cel din versetul 14, atunci el trebuie să întristeze pe toți. Să nu-l consideri ca dușman înseamnă să nu ai gânduri dușmănoase față de el. El rămâne un frate, pe care trebuie să-l iubim și să-l prețuim, deoarece Domnul Isus a murit și pentru el și îl iubește tot așa cum ne iubește și pe noi. Ca frate el este totodată subiectul muștrării. Și aici se constată clar diferența față de excludere. Un exclus nu mai este muștrat. El este lăsat în seama lui Dumnezeu (1 Corinteni 5,13). Noi ne ocupăm din nou cu el abia atunci când Dumnezeu a putut să înceapă în el o lucrare și el dorește să revină în părtășia credincioșilor. Dar aici este altfel. Chiar dacă relațiile sociale au fost întrerupte, rămâne totuși muștrarea unui frate, ori de câte ori Domnul oferă ocazia.

Cuvântul folosit pentru »muștrare« este altul decât cel folosit pentru »disciplinare«. Disciplinarea o găsim de exemplu în Evrei 12,6 și Efeseni 6,4. Disciplinarea în acest sens mijlocește o anumită țintă de învățare printr-o acțiune. Muștrarea mijlocește o anumită țintă de învățare prin cuvinte. Însemnarea și întreruperea relațiilor sociale în versetul 14 este o acțiune de disciplinare, dar aici avem a face cu muștrarea, deci cu învățătura dată prin cuvinte. Este vorba de a vorbi inimii fratelui. Muștrarea deci nu înseamnă să faci reproșuri celui alt sau să-i spui părerea ta, ci este vorba să-l instruiești și să-l înveți, pentru ca el să-și dea seama de fapta lui greșită și s-o recunoască.

Versetul 16: »Iar Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi toți!«

Această scrisoare, care ne-a prezentat evoluțiile triste din interiorul mărturisirii și mărturiei creștine, se încheie într-un mod foarte plăcut. Cuvintele de încheiere ne îndreaptă încă o dată în mod cu totul deosebit spre Domnul, care a devenit nu numai Domnul nostru, ci El este numit aici Domnul păcii. Pavel folosește încă o dată cuvântul scurt »iar«, ca să ne arate un contrast. Și el întărește afirmația prin aceea că se referă la »El Însuși«. La sfârșitul scrisorii nu avem a face cu cineva oarecare, ci cu El Însuși, cu Domnul nostru. Pavel a vorbit despre ziua Domnului, care va fi o zi de judecată pentru creștinătatea decăzută. Însă noi nu Îl cunoaștem ca Judecător, ci noi Îl cunoaștem ca Domn al păcii. Dar nu numai aceasta, noi mai știm și că acest Domn este cu noi, și

noi cunoaștem harul Său (versetul 18). Deci nouă ni se amintește de trei ori la sfârșitul acestei scrisori despre El, Domnul nostru.

Să ne transpunem încă o dată în situația credincioșilor din Tesalonic. Ei trăiau în necazuri și prigoane de neimaginat de noi. În afară de aceasta acolo erau oameni răi, care prin învățături false i-a făcut nesiguri. În cele din urmă în mijlocul lor erau unii care creau probleme celorlalți și slăbeau mărturia lor în afară. Nu puteau ei foarte ușor să se resemneze și să-și piardă curajul? Și tocmai în această situație Pavel le amintește de »Domnul păcii«, de Acela care era caracterizat de pace. Cu toată neliniștea din jurul lor și probabil chiar și din mijlocul lor, a existat și există o stâncă în izbirea valurilor de stânci, o stâncă a liniștii și păcii. La sfârșitul primei scrisori el le amintește de »Dumnezeul păcii« (1 Tesaloniceni 5,23), deoarece acolo este vorba mai mult de acțiunea lui Dumnezeu. Aici însă în concordanță cu întreaga scrisoare este »Domnul păcii«. Ne amintim de cuvintele Domnului Isus Însuși: »Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.« (Ioan 14,27). Nu este acesta un cuvânt și pentru zilele noastre?

Chiar dacă noi nu trăim în necazuri și prigoane ca credincioșii din Tesalonic, sunt totuși unele lucruri care ne apasă și probabil vor să ne descurajeze. Ca Domn al păcii El dorește să ne dea pacea Sa, și anume în toate situațiile. Fie că sunt probleme create de învățături false, fie că sunt probleme create de frați și de surori, Domnul dorește să ne dea pacea Sa »totdeauna în orice fel«. Pacea Lui este nu numai totdeauna, adică permanent, la dispoziție, ci ea este valabilă și în toate situațiile, oricare ar fi ele. »V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.« (Ioan 16,33).

Apoi se adaugă: »Domnul să fie cu voi cu toți!« Este nu numai pacea Sa, care este cu noi, nu, Domnul Însuși vrea să fie cu noi. El este la noi, dar El este și cu noi. Primul aspect ne face să ne gândim mai mult la prezența Sa, al doilea aspect la faptul că El stă de partea noastră. El a fost la ucenici în furtună, și El le-a ajutat. El era la credincioșii din Tesalonic, ca să le ajute. El este la noi, și El ne ajută. Ce Domn! Și în epistola către Romani Pavel leagă gândul păcii cu gândul ajutorului, acolo însă este »Dumnezeul păcii«, care va fi »cu voi toți« (Romani 15,33; compară ci cu Filipeni 4,9).

Versetul 17: »Salutarea este scrisă cu însăși mâna mea: Pavel. Acesta este semnul în fiecare epistolă; așa scriu eu.«

În timpul primilor creștini nu era neapărat obișnuit ca o scrisoare să fie semnată la sfârșit, așa cum cunoaștem noi astăzi. De regulă expeditorul se făcea cunoscut la începutul scrisorii (compară de exemplu scrisorile din cartea Faptele Apostolilor 15,23-29 și 23,26-30). Aici, având în vedere scrisoarea falsificată, pe care au primit-o credincioșii din Tesalonic și despre care ei au crezut că ar fi de la Pavel (compară cu 2 Tesaloniceni 2,2), era foarte clar că Pavel era expeditorul scrisorii.

Este evident că era un semn foarte deosebit din care se vedea că numai el putea să fie autorul. În mod obișnuit Pavel nu a folosit el însuși pana și cerneala, ci el a dictat scrisorile sale (compară de exemplu cu Romani 16,22). Dar exista un anumit semn sau o semnătură, din care rezulta că el a dictat scrisoarea (compară în privința aceasta 1 Corinteni 16,21; Coloseni 4,18). O excepție o constituie scrisoarea către Galateni, la sfârșitul căreia se scoate expres în evidență, că Pavel a scris-o cu mâna lui (Galateni 6,1). Cu privire la motivele pentru care el nu a scris s-au făcut o serie de presupuneri. Este posibil că el avea o suferință la ochi și nu putea vedea bine, dar aceasta nu este sigur.

Versetul 18: »Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți! Amin.«

Ca și în prima scrisoare această frază de încheiere nu trebuie înțeleasă ca o formulă de politețe, ci ca o dorință cu totul deosebită. Credincioșii din Tesalonic aveau nevoie în situația lor de un

sentiment cu totul deosebit despre harul Domnului. Și noi avem nevoie de același har, oricare ar fi împrejurările noastre zilnice. În prima scrisoare se spune: »Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi« (1 Tesaloniceni 5,28). Aici se adaugă: »cu voi toți«. Prin aceasta Pavel accentuează partea personală. Nimeni nu este exclus de la harul Domnului, nici aceia care umblă în neorânduială. Noi toți avem nevoie de această favoare nemeritată a Domnului în fiecare zi, și El ne-o va da până în clipa minunată când vom fi la El. Acesta va fi ultimul triumf al harului.

De aceea cât de mult avem noi nevoie de solicitarea apostolului Petru: »De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos« (1 Petru 1,13). A Lui să fie slava în toată veșnicia!

Harul pe toți să-i țină!
Cu Domnul noi umblăm,
Pe El din cer să vină,
Noi mult Îl așteptăm.

În har te poți încrede,
Fără să fii fricos,
Fără să ai regrete,
Căci Domnu-i credincios!

Pe calea-ngustă singuri,
Putem pași greșit,
Dar prin har suntem siguri,
Până la bun sfârșit!

Nici pagubă nu este,
Ce pentru El pierdem,
Câștigul prisosește,
Când harul Lui avem.

Doamne, strigăm la Tine,
Din inimi Te rugăm,
Dă har la orișicine
Și-n inimi să-l păstrăm!

P.F. Hiller (1699-1769)